De rover

t Dörp haar last van n rover. Van n dikke rover. Gainaine wos hou of e deruut zag. Gainaine kon hom vangen.

t Leek wel of de rover ieder dag n aander radio neudeg haar. Of n televizie. Of n video. Aal van zokse dingen. Dij roofde hai snachts as ale minsen sluipen. Gounent laggen mit heur klaaier aan op berre om der zo ofspringen te kinnen as t noodlot heur trevven mog.

Meester Jansemoa was zien allozie kwiet mit wel datteg funkties: n chronometer dij meester bie t joggen bruukde; de doatem en de wereldtieden; de woaterstanden bie Groave beneden de Sluus; n piepertje veur as zien hond n tabletje hebben mos; n knipperlichie stuurde meester noar t zangkoor; en meester kon ook zain hou loat of t bie hom in huus was. Zien golden vulpinne was ook vot. Toch wos meester zo goud as zeker dat e hom nait verloren haar. Dij dikke rover haar hom vervast inpikt.

Willem Zoer kon zien elektrische tandenbozzel naargens vinden, naargens... Mor gain mins leufde hom... vast n verzinsel! Hai haar ook ja gain kruus bie de vinsterbaanke... Want dij steeldaif haar n haile vrumde gewoonte: hai schilderde mit widde vaarve n kruus op t huus doar e snachts n bezuikje brocht haar. De minsen van t dörp wozzen nait woarom of e dat dee. En aiglieks vonden ze t mor dom: je konden ja persies zain woar of e snachts west haar.

“Kiek,” ruipen de minsen din, “Wiecher Boeskool het vannacht ook veziede had. Wat het e mitnomen, Boeskool?” En Wiecher Boeskool zee mit zien somberste stem: “Mien elektrische tiepmesien is poter. En ons Siebrand zien mooie meziektoren. Jong schraift zien haile bezoen nat.”

“Der mout toch wat aan te doun wezen, aan dij rover,” bibberde vrouw Spieker. Ze was heur elektrisch kaggeltje aal n dikke weke kwiet.

“Plietsie mout hom arresteren,” zee börgmeester vastbesloten. Mor hou plietsie Kremer en plietsie Wolthuus ook heur best deden, wat veur plan ze ook uutdochden, de rover was heur aingoal te slim òf.

“Aalmoal noar t dörpshuus komen,” bevool börgmeester. “Plietsie en dörpsbewoners. Veur instruksies. Vanoavend om acht uur.”

“Loat we der zeuven uur van moaken,” stelde meester Jansemoa veur. “Kinnen kinder ook mitkomen.”

t Haile dörp kwam dij woensdagoavend om zeuven uur noar t dörpshuus. Börgmeester ston al op t teneel achter n piepende microfoon. Hai haar zien börgmeesterskedde om, want zunder dij kedde was e ook mor n doodgewone man. Hai greep in zien hoar dat de leste weken hailmoal gries worden was. Eerst bie zien oren en dou overaal.

“Beste lu,” ruip e. En t geluud knitterde mit vonken deur de luudsprekers. “Aandacht.”

En de groten en de kinder gingen zitten om aandachteg te luustern.

“Bie dizzent schrief ik, joen börgmeester, perdon, ik bedoul, stel ik, joen börgmeester, n belonen van doezend gulden in t veuruutzicht aan dijgene dij de rover achter de troalies bringt. En wèl dat, inkel of meervoud, binnen varentwinteg uur van t uur varentwinteg van dizze dag òf, veur nander krigt, zel ik persoonlek de erepenning van ons dörp uutlangen op n dag dij ik nog noader vaststellen mout.”

Börgmeester hapde noar locht. “Is elkenaine dat dudelk?”

“Nou, nee,” zeden de groten, behaalve meester Jansemoa dij nikkopde. En de kinder deden niks as giebeln.

“Goud,” zee börgmeester. “Zo doun we t dus. Kovvie!”

“Ik vin”, zee ol vrouw Sietsemoa ongerust, “ik eh..., ik vin...”

Mor wieder kwam ze nait. Gain mins luusterde. Vrouw Sietsemoa telde nait mit.

Elk kreeg vergees n kop kovvie, de twijde was veur aigen reken. Meester Jansemoa luit zienent kold worden, want hai mos t volk uutleggen wat börgmeester bedoulde.

“t Is simpel en ainvoudeg,” zee meester. “ie mouten dij rover vangen. Din krieg je doezend gulden uut de gemaintekas. En as je dat kloar kriegen veur mörgennacht twaalf uur, din krieg je ook nog n erepenning.”

En dou eerst was elkenaine t goud dudelk.

De volgende dag reden de boeren mit duvels geweld op dundernde trekkers noar t laand en perbaaierden n plan te

bedinken om de rover in t hok te kriegen. Mor gainaine kwam mit n plan weer over. Ze wuiren oflaaid deur n dikke zwaarm vogels en ze mozzen heur verstand goud bie t plougen holden.

Manlu gingen aan t waark, vraauwlu gingen aan t waark. Mor ze konden niks verzinnen om de doezend gulden in heur porremonnee te kriegen.

Lutje Siebrand ging platjelopen. Hai sloop noar zien gehaaime hut en trok zien bainen op. Hai sluig zien aarms om zien knijen en zo zat e doar d'haile dag te prakkedinken. Dou wos e hou of e de rover griepen kon! Hai ging vot. Onderwegens kwam e meester Jansemoa tegen.

"Siebrand Boeskool," zee meester Jansemoa streng, "woar hest doe zeten?"

"Ik... eh... ik was mizzelk, meester," stutterde Siebrand en hai kreeg n kleur.

"Gain wonder," von meester Jansemoa. "Van dij kovvieboudel van guster-oavend. Haarst beter prik nemen kind."

"Joa meester, dag meester," ravvelde Siebrand.

Hai runde noar Kwassie Kwant en kochde zok n klaain bussie widde vaarve.

"Ziezo," zee Siebrand, wandelde deur ale stroaten en gaf zien ogen goud de kost. Dou ging e tevreden noar huus tou.

Dij oavend lag Siebrand mit d'koptelefoon van zien walkman over d'oren op berre. De meziek ston zo haard aan dat zien trommelvliezen sikkom opbloazen wuiren. Mor Siebrand wol wakker blieven, kloar wakker!

Om tien uur gingen Boeskool en vrouw Boeskool op berre. Siebrand wachtde tot e niks meer heurde en sloop de trappen òf. Hai paasde der wel veur op om op de viefde tree te stappen. Dij krakde al as der n mugge op zitten ging. Zien bussie vaarve haar e onder zien truie en zien zaklanteern ook.

Boeten was t duuster. En dat was goud. Goud veur Siebrand zien plan.

Hai puulde t dekseltje van zien bussie vaarve en legde hom zolaank op vinsterbaanke. En nou kon t gebeuren en nou zol t gebeuren!

Siebrand luip deur ale stroaten, deupde zien wiesvinger in de vaarve en zetde n kruus op elk huus zunder kruus. Allaine Willem Zoer zienent sluig e over.

Siebrand lagde zunder geluud. Hai brochde zien vaarve op n runtje noar huus tou en nam n kloune sallegoaren weer mit. Wedden dat dij rover nou noar Willem zien huus kwam... Wedden!

Ziezo... wachten... votkroepen... woar... doar... Achter de dikke conifere noast de hoge stoebe bie Willem zien veurdeure. Wachten... spannend... huuu... Siebrand wuir kold van angst. As dij rover hom mor nait zain zol...

t Hek piepde, ie...iiing... n Lange schare kroop over t tegelpadje... Doar luip aine, nee, doar sloop aine. Siebrand keek tussen de takken deur.

n Gebogen figuur mit n lege eerappelzak op de rogge. n Scheuvel-mutse mit kiekgoaten over de kop. Dat was de rover! Hai luip stoebe op. En noa wat gemorrel en gekraab flipde veurdeure open. De duustere figuur verdween in huus en dee deure zachies dichte.

En wat dee ons loze Siebrand? Hai kwam veurzichies achter de conifere vot en greep zien sallegoaren tou d'buutse uut. Hai knupde de droad aan n stevege takke vaste. Dou wupde hai mit de rolle in zien haand op de stoebe en spande de droad veur de deure langes. Aan d'aander kaande sprong e van de stoebe òf en bleef t taauw goud strak holden... Siebrand zien knokkels wazzen wit.

De torenklokke luit ain slag heuren. Boingggg... Kwart veur twaalven. Zol Siebrand t redden? O, wat spannend.

De veurdeure ging veurzichies n indje open. De rover, mit d'eerappelzak dik en vol op d'scholder, boog zok n indje veurover en keek loerend in t ronde. Hai stapde noar veuren en... holderdebolder, doar smakde hai van d'stoebe òf. Veur mets bleef e liggen.

Siebrand wachtde even en schoot dou as n broenvis op hom òf. De haile kloune sallegoaren rolde hai om de rover tou. Om zien vouten en bainen, om zien lief en om zien handen en aarms. En dou sluig de torenklokke twaalf uur.

"Hoera! Hoera! k Heb hom, k heb hom!" ruip Siebrand zo haard dat Willem Zoer t roam opendee en foeterde: "Wèl bölkt doar zo midden in de nacht!

n Mins wil ook wel sloapen!"

"Bel plietsie en börgmeester," ruip Siebrand. "k Heb de rover vongen. Tou opschaiten, aans komt e weer bie."

"De rover!" schrok Willem. "Ik bel, Siebrand, plietsie en börgmeester. Oppazen dat e die intied nait d'haals òfsnidt."

Willem zien kop verdween. Siebrand zat op d’stoebe en huil de rover goud in de goaten. En zo von de plietsie hom.

En börgmeester? Telefoon was twinteg moal overgoan en nog was börgmeester nait wakker worden.

De rover sluig wel d’ogen op.

“Woar bin ik,” jeuzelde hai.

“Hierzoot,” zee plietsie Kremer en trok hom zien scheuvelmutse òf. “Bist doe de rover?”

“Joa, ik bin de rover,” zee de rover.

“Din mit,” zee plietsie Kremer. “Wolthuus, dou hom d’iesdern aarmbaandjes mor om. En doe noar huus tou en op berre, Siebrand. Mörgen komt der weer n dag.”

De volgende dag ging börgmeester noar de kapper en luit zien hoar swaart vaarven.

“Nou liek ik weer as nij,” zee e.

Siebrand kreeg zien doezend gulden. Börgmeester nuimde hom n dappere jong mit n helder verstand, dij t haile dörp verlöst haar van n zwoare misdoadeger. En t haile dörp klapde in d’handen.

Siebrand kochde zok vot n mooie meziektoren. Zien erepenning dij mout e nog kriegen...

Veur meester Jansemoa was t wel n beetje sneu. Hai haar ook n prachteg plan uutdokterd. Wel ingewikkeld, mor toch prachteg. De haile nacht haar e achter zien computer zeten. En net dou de printer zien vieventwintegste A-4tje uutspijd haar, dou kreeg meester bericht dat de rover grepen was. Hai verfrommelde zien plan en gooide hom in d’prullebakke. Dij was in ainmoal boordevol.

Meester Jansemoa veerde n poar moal flink deur de knijen, flikde zok linksrechts tegen de wangen aan en dou was e weer fit.

De rover wuir overbrocht noar Stad. Hai kreeg twij joar gevangenisstravve. En dat was niksnait teveul, von meester Jansemoa. En doar was elkenaine t mit ains.

Auteur: Gré van der Veen

Inspreker: Dolf Houwing